

El que tenim del cert, per Gemma Humet

La cantautora terrasenca ens parla de les petites vivències quotidianes i de la importància de viure el present

Gemma Humet | Juan Miguel Morales

'I que el més oposat a fer les coses bé no era fer-les malament. Era no fer-les mai.' És novembre i comença a fresquejar, aquest any ha costat, però sembla que, de mica en mica, l'hivern ja va arribant. Tu i jo estem fent -i mai més ben dit- un "Berenar sopar" a la terrassa de l'hotel on ens estem aquests dies i veiem com el sol es va amagant, més de pressa que lent, rere l'horitzó d'un mar infinit i rere un cel que ens mostra un espectacle únic tenyint-ho tot d'uns colors indesxifrables i preciosos. Mentrestant, m'arrelen al cervell aquestes paraules que canta Pau Vallvé i que sento, per primera vegada, sortint de l'altaveu del teu telèfon mòbil. Em dius que la cançó anterior t'havia agradat més, però que segur que aquesta a mi m'encanta. I tens raó. És estrany, compartim el moment, el mar, ens compartim nosaltres i la posta de sol, però no el fet que a mi aquesta cançó se m'ha entortolligat endins i a tu no.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=tAIL3fZUmCA>

Les cançons, les paraules i els sentiments ens afecten d'una manera o d'una altra en funció de les vivències que hem tingut. Això ens forma, ens fa i ens defineix, ho vulguem o no. M'adono que en molts moments de la meua vida, més tard o més d'hora, jo m'he atrevit. He viscut. He fet canvis quan ho he cregut oportú. No puc estar-me quieta. No en sé. La meua ment sempre sempre està donant voltes a qualsevol cosa, qualsevol idea, qualsevol projecte. Crec que als qui ens dediquem a professions artístiques això ens passa? portem la motxilla a l'esquena carregada de deures que no acabem mai de fer. Deures que pesen molt i que no ens deixen tenir el cap mai

del tot tranquil.

Efectivament, com us deia, em costa caminar seguint una línia continua i inacabable, com qui fa equilibris dalt d'una corda fluixa intentant no caure. Un peu, ara l'altre, seguretat, pausa, calma, tranquil·litat. Jo caic. Jo caic sense mirar del tot si la piscina és plena o és buida. Sense intentar esbrinar si em quedarà el cap, el cos i l'ànima esberlada o l'hauré encertat i no quedaré escampada per terra feta trossets. Però és que "viure és provar-ho infinites vegades", com diu Màrius Sempere! I, realment, més a prop que lluny del tòpic, la vida és finita, és limitada i si no ens atrevim, si no vivim en i del present, què ens queda? Dels records, del passat, només en podem aprendre, veure què volem i què no, entendre la nostàlgia, escriure i fer-ne cançons. I del futur? El futur no existeix. El futur és projecció, és anhel, ambició, esperança. Per tant, al final, la vida és ara -això també ens ho cantava en Pau- i és l'única cosa que tenim del cert.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=P8Ae6fZigRA>

I en tots aquests intents de passejar-nos per la vida que volem, acceptant les conseqüències de les decisions com a part del procés, sabent viure les engrunes com si fossin els millors tiberis, i convertint en petiteses les pors més grosses, anem creixent. És llavors quan fem nostres les postes de sol, quan gaudim del dringar de les copes del vi blanc que encara no havíem tastat i que vas comprar ara no recordo on, i gaudim també de les espurnes d'un castell de focs que es deixa veure, de resquitllada, rere els arbres, rere els edificis d'aquesta ciutat no del tot bonica, però amb un mar increïble. I també és llavors quan fem nostra una cançó que a tu no t'agrada tant com l'anterior, però que a mi em fa obrir una finestra per apropar-vos una mica més el meu món.